

TESS GERRITSEN

Cerrah

—
Polisiye
Gerilim
—

Cerrah

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Diriliş (#11)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı
Aşk Ölümünden Uyanıştır
Proje: Ölümcül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Kan Gölü

Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Beni Seç
Ateşin Şarkısı
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Casuslar Sahili

CERRAH

Orijinal adı: The Surgeon

© By Tess Gerritsen, 2001

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizce aslından çeviren: Ayşegül Cebenoyan

Yayına hazırlayan: Sıla Arlı

Türkçe yayın hakları: © Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları aracılığıyla alınmıştır.

1. baskı / Kasım 2005

62. baskı / Ekim 2025 / ISBN 978-625-8036-26-8

Her 2000 adet bir baskı olarak kabul edilmektedir.

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Cerrah

Tess Gerritsen

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

Çeviren: Ayşegül Cebenoyan

Giriş

Bedenini bugün bulacaklar.

Nasıl bulacaklarını biliyorum. Bedenini keşfetmelerine yol açacak olaylar dizisini gözümde bütün ayrıntılarıyla canlandırabiliyorum. Kendall ve Lord Seyahat Acentesi'ndeki o burnu büyük hanımlar masalarında oturmuş, manikürlü zarif elleriyle bilgisayar klavyelerinin tuşlarına basıyorlar. Bayan Smith için bir Akdeniz gemi seyahati, Bay Jones için Klosters'ta bir kayak tatili ve Bay ve Bayan Brown için bu yıl farklı, egzotik bir şeyler. Mesela Chiang Mai ya da Madagaskar'da öyle fazla yorucu olmayan bir şey; yo hayır, macera dediğin her şeyden önce konforlu olmalı, zaten Kendall ve Lord'un sloganı da "Konforlu maceralar" değil mi? Acentenin işleri yoğun, telefon sık sık çalıyor.

Hanımların Diana'nın masasında olmadığını fark etmeleri çok uzun sürmeyecektir.

İçlerinden biri Diana'nın Back Bay'deki evini arayacak, ama çalan telefona cevap veren olmayacaktır. Herhalde Diana duşta olduğu için telefonu duymamış olabilir. Ya da zaten evden çıkmış, işe gelmektedir, ama gecikmiştir. Arayan kişinin kafasından hepsi birbirinden iyimser bir sürü olasılık geçecektir. Ama saatler ilerleyip tekrarlanan aramalar cevapsız kaldıkça, akıllara daha rahatsız edici olasılıklar gelmeye başlayacaktır.

Diana'nın iş arkadaşının dairesine girmesine izin vermenin bina sorumlusu olacağını tahmin ediyorum. "Arkadaşınız değil mi? Bundan rahatsız olmayacağından emin misiniz? Çünkü ona içeri girmenize izin verdiğimi söylemem gerekecek" diye sorarken elindeki anahtarları sinirli sinirli şıngırdatışı gözümün önüne geliyor.

Daireye giriyorlar ve iş arkadaşı, "Diana? Evde misin?" diye sesleniyor. Antrede asılı şık çerçeveli seyahat afişlerinin önünden geçiyorlar, bina sorumlusu Diana'nın iş arkadaşının tam arkasında yürüyor; bir şey çalmaması için gözlerini dört açmış.

Sonra kapı aralığından yatak odasına bakıyor. Diana Sterling'i görüyor. Ve artık hırsızlık gibi ivir zıvir konular için endişelenmiyor. Tek istediği kusmadan kendisini bu daireden dışarı atmak.

Polis geldiğinde orada olmayı isterdim, ama ben aptal değilim. Yanaşan her bir arabayı, caddedeki izleyici kalabalığının arasından bakan her bir yüzü inceleyeceklerini biliyorum. Geri dönme isteğimin ne kadar güçlü olduğunu biliyorlar. Şu anda, Starbucks'ta oturmuş, pencereden günün aydınlanışını izlerken bile, o odanın beni geri çağırdığını hissediyorum. Ama ben Odiseus gibi gemimin direğine sımsıkı bağlıyım; Sirenlerin şarkılarına kavuşma arzusuyla kıvransam da kendimi kalyalarda parçalamayacağım. Bu hatayı yapmayacağım.

Tam tersine, Boston şehri uyanırken ben burada oturup kahvemi içeceğim. Bardağıma üç kaşık şeker koyup karıştırıyorum; kahvemi tatlı severim. Her şeyin böyle olmasını isterim; mükemmel.

Uzaklardan bir Siren bağırıyor, beni çağırıyor. Odiseus'un iplere asıldığını, ama sıkı sıkıya bağlı olduğunu hissediyorum.

Bugün bedenini bulacaklar.

Bugün, geri döndüğümüzü anlayacaklar.

Bir yıl sonra

Dedektif Thomas Moore, lateks kokusundan rahatsızdı. Havaya pudra saça saça ellerine eldivenleri geçirirken, beklediği mide bulantısının tanıdık sıkıntısını hissetti. Bu koku, işinin en tatsız yanlarından biriyle ilişkiliydi. İşte o da tek bir işaretle salya salgılamak üzere eğitilmiş Pavlov'un köpeği gibi, lastik kokusuyla onun kaçınılmaz eşlikçisi olan kan ve vücut sıvılarını ilişkilendirmeye başlamıştı. Sıkı durması gerektiğini belirten bir koku uyarısıydı bu.

O da uyarıya uyarak otopsi odasının dışında bekledi. Dışardaki havanın sıcaklığından içeri girmişti; teri üstünde kuruyordu. Temmuz'un 12'siydi; rutubetli ve basık bir cuma akşamüstü. Boston'daki bütün klimalardan tıngırtılar yayılıyor ve sular damlıyordu. Herkesin öfkesi tepesindeydi. Maine'in serin ormanlık bölgelerine kaçmakta olan arabalar Tobin Köprüsü'nün üstünde yığılmaya başlamıştı bile. Ama Moore, orada olamayacaktı. Hiç görmek istemediği tüyler ürpertici bir manzaraya bakması için tatilini kesmesi istenmişti.

Morgun giysi ve çarşaf arabasından aldığı ameliyat önlüğünü üzerine geçirmişti bile. Dökülen saç tellerinin düşmesini engellemek için başına kâğıttan bir bone taktı. Ayaklarına da kâğıt galoşlar geçirdi, çünkü masadan yere nelerin dö-

külebileceğini daha önce görmüştü; kan, doku parçaları. Hiçbir şekilde titiz bir insan sayılmazdı, ama otopsi odasının kâhntılarını ayakkabılarının üstünde evine taşımayı da hiç istemiyordu. Birkaç saniye kapının dışında durdu ve derin bir nefes aldı. Sonra da işkenceye teslim olarak odaya girdi.

Masada, üzeri örtülmüş bir ceset yatıyordu. Şeklinden cesedin kadın olduğu anlaşıyordu. Moore, maktule uzun süre bakmaktan kaçındı; onun yerine odadaki yaşayan insanlara odaklandı. Adli Tıp Uzmanı Dr. Ashford Tierney ile bir morg görevlisi aletlerini bir tepsiye diziyorlardı. Masanın öbür tarafında, Jane Rizzoli duruyordu; o da Boston Cinayet Masası'nda görev yapıyordu. Otuz üç yaşındaki Rizzoli, ufak tefek, köşeli bir çenesi olan bir kadındı. Saçının zapt edilemez bukleleri kâğıt ameliyat bonesinin altına saklanmıştı. Hatlarını yumuşatan siyah saçlarının yokluğunda, koyu renk gözleri iyice pörtlek ve keskin bakışlı; yüzüyle daha da köşeli görünüyordu. Cinayet Masası'na altı ay önce, Ahlak ve Uyuşturucu Masası'ndan geçmişti. Cinayet Masası'ndaki tek kadındı ve şimdiden diğer dedektifle aralarında sorunlar çıkmaya başlamıştı; cinsel taciz suçlamaları ve karşılığında bitmek bilmeyen ahlaksızlık ithamları. Moore, ne kendisinin Rizzoli'den ne de Rizzoli'nin kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Şimdilik ilişkileri yalnızca işle sınırlı kalmıştı. Rizzoli'nin bunun böyle kalmasını tercih ettiğini düşündü.

Rizzoli'nin yanında, ortağı Barry Frost duruyordu. Frost, sakin ve sakalsız yüzü nedeniyle otuzundan genç gösteren, her zaman neşeli bir polisti. İki aydır hiç şikâyet etmeden Rizzoli'yle çalışıyordu. Bölümde, Rizzoli'nin huysuzluklarına katlanabilecek esneklikteki tek erkek oydu.

Moore masaya yanaşırken, Rizzoli, "Ne zaman geleceğini merak ediyorduk" dedi.

"Çağrı yolladığında Maine Otoyolu'ndaydım."

"Beşten beri bekliyoruz."

Dr. Tierney, “Ben de tam iç organlarını incelemeye başlamak üzereydim” dedi. “Yani bence Dedektif Moore tam zamanında geldi.”

Bir erkeğin yardımına koşan başka bir erkek. Çarparak kapadığı dolap kapağının tangirtısı odada yankılandı. Huzursuzluğunun belli olmasına izin verdiği nadir anlardan biriydi. Georgia’lı Dr. Tierney, hanımların hanımefendi gibi davranmaları gerektiğine inanan, kibar bir beyefendiydi. Birdenbire öfkeleniveren Jane Rizzoli’yle çalışmaktan hoşlanmamıştı.

Morg görevlisi, tekerlekli arabayla masaya bir tepsi dolu su alet getirdi ve *Şu kaltağın yaptıklarına inanabiliyor musun?* diyen bakışları bir an için Moore’unkilerle karşılaştı.

Tierney, Moore’a “Balık avına gidemediğin için üzgünüm. Anlaşılan tatilin iptal oldu” dedi.

“Bunun da bizim adamın işi olduğundan emin misin?”

Tierney cevap olarak uzandı ve cesedi gösterecek biçimde örtüyü açtı. “Adı Elena Ortiz.”

Moore kendisini bu manzaraya hazırlamış olsa da, maktulle ilk karşılaşması fiziksel bir darbe etkisi yaptı. Mavi damarlı, mermerimsi bir yüzden kirpi dikenleri gibi çıkan siyah saçlar, kandan keçeleşmişti. Dudakları, tam bir şey söylerken donakalmış gibi aralıktı. Vücudundaki kan boşalmış olduğu için grileşmiş cildindeki yaralar morumsu yarıklar oluşturuyordu. Görülebilen iki yara vardı. Öldürücü darbe, boğaz boyunca uzanan derin bir yara açmıştı; yara sol kulağının arkasından başlıyor, sol şahdamarını verev biçimde keserek gırtlak kırıkdağını açıkta bırakıyordu. İkinci yara, karnındaydı. Bu yara öldürme amaçlı değildi; bambaşka bir nedenle açılmıştı.

Moore zorlukla yutkundü. “Beni niçin tatilden geri çağırıldığını anlıyorum” dedi.

Rizzoli, “Bu vakanın başında ben varım” dedi.

Moore, Rizzoli’nin sesindeki uyarı tonunu fark etti; ken-

di çöplüğünü koruyordu. Bunun nedenini biliyordu, sürekli iğnelemelere ve kuşkuculuğa maruz kalmanın kadın polisleri nasıl saldırıya hazır hale getirdiğini anlıyordu. Aslında Rizzoli'ye meydan okumaya hiç niyeti yoktu. Bu vakada birlikte çalışmalarını gerekecekti ve hâkimiyet mücadelesine girmek için henüz çok erkendi.

Saygılı bir ses tonunu korumaya özen göstererek, "Vaka hakkında bilgi verebilir misin?" dedi.

Rizzoli başını sertçe salladı. "Maktul bu sabah dokuzda, South End, Worcester Caddesi'ndeki dairesinde bulundu. Oturduğu binadan birkaç sokak ötedeki Celebration Florists'teki işyerine genellikle sabah saat altıda gidermiş. Anne babasının sahip olduğu bir aile işletmesinde çalışıyormuş. İşe gelmeyince merak etmişler. Erkek kardeşi bakmaya gitmiş. Onu yatak odasında bulmuş. Dr. Tierney, ölüm saatinin gece on iki ila sabaha karşı dört arasında olduğunu tahmin ediyor. Ailesinin söylediğine göre şu sıralarda bir erkek arkadaşı yokmuş. Komşularından hiçbirisi de erkek bir ziyaretçi gördüğünü hatırlamıyor. Kız çalışkan bir Katolik'miş."

Moore, maktulün bileklerine baktı. "Hareket etmesi engellenmiş."

"Evet. El ve ayak bileklerinde koli bandı var. Bulunduğunda çıplakmış. Üzerinde yalnızca birkaç takı varmış."

"Ne takısı?"

"Bir kolye. Bir yüzük. Küpeler. Yatak odasındaki mücevher kutusuna dokunulmamış. Amaç soygun değil."

Moore maktulün kalçalarındaki yatay çürük izlerine baktı. "Gövdesini hareket ettirmesi de engellenmiş."

"Belinde, bacaklarının üst kısmında ve ağzında bant vardı."

Moore güçlü bir nefes verdi. "Aman Tanrım!" Moore'un zihninde bir başka genç kadının kafa karıştırıcı görüntüsü canlandı. Sarışın, boğazında ve karnında kıpkırmızı yaralar olan bir başka ceset.

“Diana Sterling” diye mırıldandı.

Tierney, “Sterling’in otopsi raporunu çıkardım bile. Belki bakmak istersin” dedi.

Ama Moore bakmak istemedi; baş dedektif olduğu Sterling vakası hiç aklından çıkmamıştı.

Bir yıl önce, Kendall ve Lord Seyahat Acentesi’nde çalışan otuz yaşındaki Diana Sterling, koli bandıyla yatağına bağlanmış bir halde çıplak olarak bulunmuştu. Boğazında ve karnında yaralar vardı. Cinayet çözülememişti.

Dr. Tierney muayene lambasını Elena Ortiz’in karnına doğrulttu. Kan daha önce temizlendiği için kesiğin kenarları soluk pembe görünüyordu.

“İpucu var mı?” diye sordu Moore.

“Maktulü yıkamadan önce birkaç iplik topladık. Bir de yaranın kenarına yapışmış bir saç teli vardı.”

Moore ani bir ilgiyle yukarı baktı. “Saç maktule mi ait?”

“Çok daha kısa. Açık kahverengi.”

Elena Ortiz’in saçları siyahtı.

Rizzoli, “Cesetle temas eden herkesten saç örneği istedik” dedi.

Tierney dikkatlerini yaraya çekti. “Burada çapraz bir kesik var. Cerrahlar buna *Maylard insizyonu* derler. Karın duvarının bütün katları kesilmiş. Önce cilt, sonra yüzeysel fascia, sonra kas ve son olarak da pelvik periton.”

Moore, “Tıpkı Sterling gibi” dedi.

“Evet Sterling gibi, ama farklılıklar var.”

“Ne gibi farklılıklar?”

“Diana Sterling’in insizyonunda tereddüt ya da kararsızlık gösteren birkaç çentik vardı. Bu yaranın ne kadar temiz kesildiğini görüyor musunuz? Pürüzsüz. Bu işi mutlak bir özgüvenle yapmış.” Tierney’nin bakışları Moore’unkilerle karşılaştı. “Kimliği meçhul failimiz öğreniyor. Tekniğini geliştirmiş.”

Rizzoli, “Aynı meçhul kişiye” dedi.

“Başka benzerlikler de var. Yaranın şu kenarının kare şeklini görüyor musunuz? Bu, sağdan sola doğru kesilmiş olduğunu gösteriyor. Sterling’inki gibi. Bu yarada kullanılan bıçak tek taraflı ve testere dişli değil. Sterling’de kullanılan bıçak da böyleydi.”

“Neşter mi?”

“Neşterle uyumlu. İnsizyonun temizliği, bıçağın hiç kaymamış olduğunu gösteriyor. Maktul ya kendinde değilmiş ya da öylesine sıkı zapt edilmiş ki hiç kıpırdayamamış, mücadele edememiş. Bıçağın düz çizgisinden sapmasına neden olmamış.”

Barry Frost, kusmak ister gibi duruyordu. “Yok artık. Lütfen bütün bunları yaptığı sırada kadıncağızın ölmüş olduğunu söyle.”

“Korkarım bu, ölümden sonra oluşmuş bir yara değil.” Tierney’nin cerrah maskesinin üstünden yalnızca yeşil gözleri görünüyordu ve bakışları çok kızgındı.

Moore, “Ölümden önce kanama mı olmuş?” diye sordu.

“Alt karın boşluğunda kan birikmiş. Bu da o sırada kalbinin hâlâ kan pompalamakta olduğu anlamına geliyor. Bu... işlem yapıldığı sırada hâlâ hayattaymış.”

Moore, el bileklerini saran çürüklere baktı. Ayak bileklerinde de benzer çürükler ve kalçaları boyunca uzanan bir peteşi –iğne ucu büyüklüğünde deri altı kanamaları– kuşağı vardı. Elena Ortiz bağlarından kurtulmak için mücadele etmişti.

Tierney, “Kesildiği sırada hayatta olduğuna ilişkin başka bir kanıt daha var. Elini yaranın içine koy Thomas. Sanırım ne bulacağını biliyorsun” dedi.

Moore isteksizce eldivenli elini yaranın içine soktu. Saatlerce soğutucuda tutulmuş et soğuktı. Bu ona elini hindinin gövdesine daldırıp hayvanın iç organlarının yerleştirildiği paketi arandığı sıradaki hislerini hatırlattı. Elini bileğine

kadar soktu, parmaklarıyla yaranın kenarlarını yokladı. Bu bir mahremiyet ihlaliydi; bir kadının anatomisinin en özel bölgelerine elini daldırmak. Elena Ortiz'in yüzüne bakmaktan kaçındı. Ölmüş bedeninin kalıntılarına mesafeli bir şekilde bakmanın, yaptıkları için soğuk mekaniğine odaklanmanın tek yolu buydu.

"Rahim yok." Moore, Tierney'e baktı. Doktor başıyla onayladı. "Çıkarılmış."

Moore elini çekti ve açık bir ağız gibi aralık duran yaraya baktı. Şimdi Rizzoli eldivenli elini sokmuş, küt parmaklarını boşlukta neler olduğunu keşfetmek için uzatıyordu.

"Başka hiçbir şey çıkarılmamış mı?" diye sordu.

"Yalnızca rahim" dedi Tierney. "Mesaneyle bağırsaklara dokunmamış."

Rizzoli, "Burada elime gelen şey ne? Sol taraftaki düğüm gibi küçük sertlik?" diye sordu.

"Ameliyat ipliği. Damarları bağlamak için kullanmış." Rizzoli başını kaldırarak baktı; şaşırmıştı. "Ameliyat düğümü mü bu?"

Moore, Tierney'e doğrulaması için bakarak "2/0 düz katgüt" diye tahminde bulundu.

Tierney başıyla onayladı. "Diana Sterling'in vücudunda bulduğumuzun aynısı."

Frost zayıf bir sesle "2/0 katgüt mü?" diye sordu. Masanın yanından çekilmiş, odanın köşesinde duruyordu. Her an lavaboya koşmaya hazırdı. "Bu, bir marka gibi bir şey mi?"

Tierney, "Marka değil" dedi. "Katgüt, dana ya da koyun bağırsağından yapılan bir tür ameliyat ipliğidir."

Rizzoli, "Peki niye katgüt¹ deniyor?" diye sordu.

"Kelimenin kökeni, müzik aletlerinde bağırsak liflerinden yapılan tellerin kullanıldığı Ortaçağ'a dayanıyor. Müzisyen-

1. İngilizcesi *catgut*, İngilizcede *gut* bağırsak demektir. (ç.n.)

ler, enstrümanlarına *kit*, enstrüman tellerine de *kitgut* derlermiş. Kelime zamanla *katgüt* olarak değişmiş. Bu tür iplikler ameliyatlarda derin bağ doku tabakalarını dikmek için kullanılır. Vücut zamanla ipliği parçalar ve eritir.”

“Peki bu katgütü nereden bulmuş olabilir?” Rizzoli Moore’a baktı. “Sterling vakasında kaynağını bulabildiniz mi?”

“Belirli bir kaynak saptamak neredeyse imkânsız” dedi Moore. “Katgüt, çoğu Asya’da olan onlarca farklı firma tarafından üretiliyor ve hâlâ birçok yabancı hastanede kullanılıyor.”

“Yalnızca yabancı hastanelerde mi kullanılıyor?”

Tierney, “Artık daha iyi alternatifler çıktı. Katgüt, sentetik iplikler kadar güçlü ve dayanıklı değil. ABD’de hâlâ katgüt kullanan cerrah olduğunu pek zannetmiyorum” dedi.

“Meçhul failimiz niçin ihtiyaç duyuyor peki buna?”

“Görüş alanını açık tutmak için. Ne yaptığını görebilmek için kanamayı yeterli bir süre kontrol altında tutması gerekiyor. Meçhul failimiz son derece titiz bir adam.”

Rizzoli elini yaradan çekti. Eldivenli avcunda parlak kırmızı bir boncuk gibi minicik bir kan pıhtısı vardı. “Peki, ne kadar becerikli? Karşımızdaki bir doktor mu yoksa bir kasap mı?”

“Anatomik bilgisi olduğu açık” dedi Tierney. “Bunu daha önce yapmış olduğundan hiçbir kuşkusuz yok.”

Moore, Elena Ortiz’in neler çekmiş olduğu düşüncesini bastırmak için masadan geriye doğru bir adım attı ama zihnindeki görüntüleri uzaklaştıramadı. Kötü son tam önünde, açık gözlerle bakarak yatıyordu.

Döndü, aletlerin metal tepsideki tangirtisiyle irkildi. Morg görevlisi, Y insizyonuna hazırlanmak için tepsiyi Dr. Tierney’nin yanına itmişti. Görevli şimdi de eğilmiş, maktülün karnındaki yaraya bakıyordu.

“Peki, o organa ne oluyor?” diye sordu. “Rahmi çıkardıktan sonra ne yapıyor?”

“Bilmiyoruz” dedi Tierney. “Organları bulamadık henüz.”

Moore, Elena Ortiz'in öldüğü South End Mahallesi'nde kaldırımında durdu. Bir zamanlar bu cadde, Boston'un çok daha nezh bulunan kuzey yarısından tren yoluyla ayrılmış, yıkık dökük pansiyonların olduğı, eski püskü, bakımsız bir mahalleydi. Ama büyümekte olan bir şehir, sürekli yeni topraklar arayan doymak bilmez bir yaratıktır ve tren yolları, müteahhitlerin aç gözleri için bir engel oluşturmaz. Yeni bir Bostonlu kuşağı South End Mahallesi'ni keşfetti ve eski pansiyonlar yavaş yavaş apartmanlara dönüştürüldü.

Elena Ortiz böyle bir binada yaşıyordu. İkinci kattaki dairesinin manzarası pek ilham verici olmasa da –camdan cadde­nin karşısındaki çamaşırhane görünüyordu– bina sakinlerine Boston'da nadiren bulunan çok değerli bir konfor sunuyordu: komşu aralıktaki tıklım tıklım dolu otopark.

Moore şimdi, gözleriyle yukarıdaki dairelerin camlarını tarayarak ve o sırada kimin ona bakmakta olduğunu merak ederek o aralıktan aşağı doğru yürüyordu. Pencere­lerin ayna gibi gözlerinin arkasında hareket eden hiçbir şey yoktu. Bu aralığa bakan daire sakinleriyle zaten görüşülmüştü; hiçbir işe yarayacak bir bilgi vermemiştii.

Elena Ortiz'in banyo penceresinin altında durdu ve pencereye uzanan yangın merdivenine baktı. Merdiven yukarıya çekilip sürgülenmişti. Elena Ortiz'in öldüğü gece, bina sa-

kinlerinden birinin arabası tam yangın merdiveninin altına park edilmişti. Daha sonra arabanın tepesinde 42 numara ayakkabı izleri bulunmuştu. Meçhul fail arabayı, atlama taşı olarak kullanmıştı.

Moore banyo penceresinin kapalı olduğunu gördü. Ortiz'in katiliyle tanıştığı gece kapalı değilmiş.

Aralıktan ayrıldı, binanın çevresini dolaşarak ön girişe gitti ve içeri girdi.

Elena Ortiz'in dairesinin kapısından polis emniyet şeritleri sarkıyordu. Kapının kilidini açtı ve ellerine kurum gibi parmak izi tozu bulaştı. Daireye adımını atarken sarkan emniyet şeridi omzuna süründü.

Salon, bir gün önce Rizzoli'yle yaptıkları incelemeden hatırladığı gibiydi. Aralarında fokurdayan rekabet akıntıları nedeniyle keyifsiz bir inceleme yapmışlardı. Ortiz vakasının soruşturması Rizzoli'nin liderliğinde başlamıştı. Rizzoli, herhangi birinin, hele ki kendisinden yaşlı bir erkek polisin otoritesini sorgulamasını tehdit olarak algılayacak kadar güvensiz hissediyordu kendisini. Artık beş dedektiften oluşan bir ekipte birlikte olsalar da Moore, kendisini Rizzoli'nin egemenlik alanına müdahale ediyormuş gibi hissediyor ve önerilerini mümkün olan en diplomatik terimlerle ifade etmeye özen gösteriyordu. Ego çatışmasına girmeye hiç niyeti yoktu, ama iş buna dönüşmüştü bile. Dün dikkatini bu suç mahalline vermeye çalışmıştı ama Rizzoli'nin kızgınlığı konsantrasyon balonunu delip durmuştu.

Ancak şimdi; yalnız başına bütün dikkatini Elena Ortiz'in öldüğü daireye verebiliyordu. Salonda hasır sehpanın çevresine birbiriyle uyumsuz eşyalar yerleştirilmişti. Köşede bir masaüstü bilgisayar, yerde üzerinde asma yaprağı ve pembe çiçek desenleri olan bej bir halı vardı. Rizzoli, cinayetten sonra hiçbir şeyin hareket ettirilmediğini ve değiştirilmediğini söylüyordu. Pencereden gelen günün son ışıkları soluyordu. Moo-

re uzun bir süre başını bile oynatmadan ayakta durdu, mutlak sessizliğin odaya çökmesini bekledi. Olay yerini yalnız başına ziyaret etme şansını ilk kez yakalamıştı. İlk kez yaşayanların sesleri ve yüzleriyle dikkati dağılmadan odada durabiliyordu. Salona girişiyle hava moleküllerinin kısa bir süre için savrulduğunu, hareketlerinin artık yavaşladığını ve dinginleştiklerini hayal etti. Odanın kendisiyle konuşmasını istedi.

Hiçbir şey hissetmedi. Kötülük algısı, dehşetin geçmek bilmeyen sarsıntıları yoktu.

Meçhul fail kapıdan doğru girmemişti. Yeni ele geçirdiği ölüm krallığında gezinti de yapmamıştı. Bütün zamanını ve dikkatini yatak odasına vermişti.

Moore küçücük mutfağın yanından yavaşça yürüdü ve koridora girdi. Boynunun arkasındaki tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. İlk gördüğü kapının önünde durdu ve banyoya baktı. Işığı yaktı.

Perşembe; çok sıcak bir gece. O kadar sıcak ki şehrin bütün pencereleri, tesadüfen oluşabilecek en küçük bir esintiyi, en küçük bir serin havayı yakalayabilmek üzere açık bırakılmış. Sen siyah giysilerinin içinde terleyerek yangın çıkışında çömeliyorsun ve bu banyoya bakıyorsun. Hiç ses yok; kadın yatak odasında uyuyor. Çiçekçideki işinin başında olmak için sabah erkenden kalkması gerekiyor ve bu saatte uykusunun en derin, uyanması en zor olan evresinde.

Spatulanla kestiğin sineklikten çıkan cızırtıyı duymuyor.

Moore, küçük, kırmızı gül tomurcuklarıyla süslenmiş duvar kâğıdına baktı. Bir kadına yakışan bir desen, bir erkeğin seçeceği bir desen değil. Bu, her açıdan bir kadının banyosu. Çilek kokulu şampuandan lavabonun altındaki tampon kutusuna; tika basa kozmetik ürünler doldurulmuş ilaç dolabına kadar. Deniz mavisi far kullanacak tipte bir kız.

Pencereye tırmanıyorsun ve denizci mavisi gömleğin pencerenin pervazına takılıyor. Polyester. İçeri girdiğinde 42 nu-

mara spor ayakkabıların beyaz linolyum döşemelerde iz bırakıyor. Alçıtaşı kristalleriyle karışmış kum izleri var. Boston kentinde yürürken ayakkabılarda biriken tipik karışım.

Belki karanlığı dinleyerek duraklıyorsun. Bir kadına ait mekânın tatlı yabancılığını soluyorsun. Belki de hiç zaman kaybetmeden doğrudan hedefine yöneliyorsun.

Yatak odasına.

Moore davetsiz misafirin ayak izlerini takip ettikçe sanki hava daha kirleniyor, daha ağırlaşıyordu. Bu yalnızca hayali bir kötülük algısı değil, kokuydu.

Yatak odası kapısına geldi. Ensesindeki tüyler diken diken olmuştu artık. Odada ne göreceğini biliyordu; buna hazır olduğunu düşünmüştü. Yine de odayı ilk defa gördüğü için, bir kez daha dehşete kapıldı.

Kan iki günden uzun bir süredir oradaydı. Temizlikçiler henüz gelmemişlerdi. Zaten bütün o deterjanları, buharlı temizleyicileri ve tenekeler dolusu beyaz boyaları bile hiçbir zaman burada olup bitenleri tamamen yok etmeye yetmezdi; havaya kalıcı bir dehşet sinmişti.

Odanın kapısından giriyorsun. Astarsız pamuklu perdeler ince; sokak lambalarının ışığı kumaşın içinden geçip yatağı, yatakta uyuyan kadını aydınlatıyor. Mutlaka bir an durup kadını incelemiştir. Keyifle yapmak üzere olduğun işi düşünmüşsündür. Çünkü bundan zevk alıyorsun, değil mi? Gittikçe daha çok heyecanlanıyorsun. Kanında dolaşan heyecan bir ilaç gibi, parmak uçların bile beklentiyle ürperene dek bütün sinirlerini uyandırıyor.

Elena Ortiz'in bağırma zamanı olmamıştı. Ya da bağırırsa bile, kimse onu duymamıştı. Ne yan dairedeki aile ne de alt kattaki çift.

Saldırgan, aletlerini yanında getirmişti. Koli bandı. Kloroforma batırılmış bir bez parçası. Bazı ameliyat malzemeleri. Her şeyiyle hazırlıklı gelmişti.

Bu işkence bir saatten fazla sürmüş olmalıydı. Elena Ortiz'in bilinci en azından bir bölümünde açıktı. El ve ayak bileklerinin derisinin tahriş olması, mücadele etmiş olduğunu gösteriyordu. Panik ve acı içinde mesanesini boşaltmış, idrar şilteye sinip kanıyla karışmıştı. Hassas bir operasyondur. Saldırgan, operasyonu doğru bir şekilde yapabilmek, istediği şeyden başka bir şey almamak için gereken zamanı ayırmıştı.

Tecavüz etmemişti; belki de bunu yapamıyordu.

Korkunç insizyon işlemini tamamladığında Ortiz hâlâ hayattaydı. Pelvisteki yara kanamaya, kalbi pompalamaya devam etti. Ne kadar süre? Dr. Tierney en az yarım saat sürdüğünü tahmin etmişti. Otuz dakika, Elena'ya sonsuz gibi gelmiş olmalıydı.

O sırada sen ne yapıyordun? Aletlerini mi topluyordun? Ödülünü bir kavanoza mı yerleştiriyordun? Yoksa yalnızca burada durup manzaranın keyfini mi çıkardın?

Son sahne çok hızlı ve profesyonelceydi. Elena Ortiz'in işkencecisi, istediğini almıştı ve artık işlerini tamamlama zamanıydı. Yatağın başucuna gitti. Sol eliyle bir tutam saçı yakaladı ve yirmiden fazla saç telini kopartacak kadar sert bir şekilde çekti. Yastığa ve yere düşen saç telleri daha sonra bulunmuştu. Son olayları kan lekelerinin çığlıkları anlatıyordu. Ortiz'in başını hareketsiz hale getirdikten ve boynunu olduğu gibi ortaya çıkardıktan sonra, boğazını tek bir hareketle kesti. Derin yara sol çenesinden başlayıp boğazı boyunca sağa doğru uzanıyordu. Sol şahdamarı ve nefes borusunu kesmişti. Kan fışkırmıştı. Yatağın solundaki duvarda aşağı doğru akan minik yuvarlak damlacıkların oluşturduğu yoğun kümeler vardı. Atardamardan fışkıran kanın ve nefesle soluk borusundan püsküren kanın tipik görüntüsü. Yastık ve çarşaflar aşağı doğru süzülen kanı emmişti. Saldırgan bisturisini çektiğinde pencerenin denizliğine de çok sayıda damla sıçramıştı.

Elena Ortiz, kendi kanının boynundan fışkırarak boya ta-

bancasıyla püskürtülen kırmızı boya gibi duvara çarpmasını izleyecek kadar yaşadı. Nefes alırken kesilen nefes borusuna kan aspire edecek, bu kanın akciğerlerinde oluşturduğu gurutuyu duyacak ve öksürerek bu kanı kıpkırmızı bir balgam olarak dışarı atacak kadar yaşadı.

Ölmekte olduğunu fark edecek kadar yaşadı.

Ve her şey bittiğinde, Ortiz'in ıstıraplı mücadelesi sona erdiğinde, bize bir davetiye bıraktın. Kurbanının geceliğini özenle katlayıp şifonyerin üzerine koydun. Niçin? Biraz önce katlettiğin kadına duyduğun saygının tuhaf bir göstergesi mi bu? Yoksa bizle alay etmenin bir yolu mu? Kontrolün sende olduğunu bize gösterme yolun mu?

Moore salona döndü ve koltuğa çöktü. Dairenin içi sıcak ve havasızdı ama o titriyordu. Bu ürpertinin nedeninin fiziksel mi yoksa duygusal mı olduğunu bilmiyordu. Bacakları ve omuzları ağrıyordu, öyleyse belki de yalnızca yaklaşmakta olan virütik bir hastalıktı. Yaz gribi, en kötüsü. O sırada bulunmayı isteyeceği yerleri düşündü. Maine eyaletinin göllerinden birinin kıyısında avare; oltası havada ıslık çalıyor. Ya da deniz kıyısında durup sisin çöküşünü izliyor. Bu, ölüm mekânı dışında herhangi bir yer olabilir.

Çağrı cihazının zırlıtısı onu ürküttü. Cihazı kapattı ve kalbinin küt küt attığını fark etti. Cep telefonunu alıp numarayayı çevirmeden önce kendisini yatıştırdı.

Karşıdaki, "Rizzoli" diyerek ilk çalışta açmıştı. Selamlaşması bir kurşun kadar doğrudandı.

"Bana çağrı göndermişsin."

"TSYP'de bir eşleşme bulduğundan söz etmemiştin bana" dedi Rizzoli.

"Ne eşleşmesi?"

"Diana Sterling'le. Onun cinayet dosyasına bakıyorum şimdi."

Tehlikeli Sabıkalıları Yakalama Programı, ülke çapında

işlenen cinayet ve saldırılara ilişkin bilgilerin toplandığı bir veritabanıydı. Katiller genellikle aynı örüntüleri tekrar ederler. Dedektifler de bu bilgileri kullanarak aynı kişi tarafından işlenen suçları birbirleriyle ilişkilendirebilirler. Moore ile o zamanki ortağı Rusty Stivack, soruşturma rutini gereği TSYP’de bir sorgulama yapmışlardı.

“New England’da bir eşleşme yoktu” dedi Moore. “Organ çıkarma, eve gece girme ve koli bandıyla bağlama içeren bütün cinayetlere baktık. Hiçbiri Sterling vakasına uymuyordu.”

“Georgia’daki seri cinayetlere ne diyorsun? Üç yıl önce, dört kurban. Biri Atlanta’da, üçü Savannah’da. Hepsi TSYP veritabanında var.”

“O vakaları inceledim. O fail bizim meçhul suçlumuz değildi.”

“Şunu dinle Moore. Dora Ciccone, yirmi iki yaşında, Emory’de lisansüstü öğrencisi. Kurban önce Rohypnol ile uyutulup sonra naylon iplerle yatağa bağlanmış...”

“Bizim adamımız bunların yerine kloroform ve koli bandı kullanıyor.”

“Kızın karnını kesip açmış. Rahmini çıkarmış. Öldürücü darbeyi vurmuş; boğazından tek bir kesik. Ve sonunda –şunu dinle– geceliğini katlayıp yatağının yanındaki iskemlenin üzerinde bırakmış. Sana söyleyeyim, buna çok fazla benziyor.”

“Georgia dosyaları kapandı” dedi Moore. “İki yıl oldu kapalı, fail öldü.”

“Ya Savannah Polis Departmanı beceriksizlik yaptıysa? Ya kızların katili o değilse?”

“Suçlamalarını DNA’ya dayandırıyorlar. İplikler, saç telleri. Ayrıca bir de tanık var. Hayatta kalan bir kurban.”

“Aa evet. Hayatta kalan. Bir numaralı kurban.” Rizzoli’nin sesi tuhaf, alaylı bir tona bürünmüştü.

“Tanık, failin kimliğini doğruladı” dedi Moore. “Ayrıca adamı vurarak öldürmüştü.”

“Yani ne istiyorsun? Hayaletini mi tutuklamak istiyorsun?”

“Hayatta kalan tanıkla konuştun mu hiç?” diye sordu Rizoli.

“Hayır.”

“Niye konuşmadın?”

“Ne anlamı vardı?”

“Anlamı şu; ilginç bir şey öğrenebilirdin. Saldırıdan hemen sonra Savannah’dan ayrılmış olduğu gibi. Ve bil bakalım şimdi nerede yaşıyor?”

Moore, cep telefonunun hışırtısının arasından kendi nabzını duyabiliyordu. Yumuşak bir tonla, “Boston mu?” diye sordu.

“Ve ne iş yaptığına inanamayacaksın.”

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

"Tüyler ürpertici... *Cerrah* okuru daha ilk sayfadan avucunun içine alacak."

Chicago Tribune

"Yüreğinizin çarpmasına, nabzınızın hızlanmasına hazırlanın... Eğer aradığınız yüksek voltajlı gerilimse, doğru kitabı buldunuz demektir."

Romantic Times

"Sürükleyici... Kitabı okurken kapınızın kilidini bir daha kontrol edeceksiniz."

The Gazette

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın on üç kitaba ulaşan Rizzoli & Isles serisi dışında, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümünden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge*, *Gece Gelen*, *Beni Seç* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Ayşegül Cebenoyan

